

اول می با صدها هزار تظاهر کننده در استانبول

صدها هزار کارگر روز یکشنبه گذشته در میدان تقسیم در قلب استانبول به تظاهرات پرداختند. اضافه از ۳۰۰/۰۰۰ تظاهر کننده که در گذشته اول می در کشور ترکیه با این کمیت بی سابقه بود، از چهار طرف داخل میدانی شدند که در آنجا ستیز مرکزی موقعیت داشت و به صحبتها و زمزمه های گروه های هنری گوش فرا دادند. آلمان با شش رفیق از حزب کمونیست آلمان، سازمان جوانان سوسیالیست کارگری و سندیکاها با پرچمهای خویش در قطار حزب کمونیست ترکیه حضور داشت. این قطار از استدیوم ورزشی بیشکتاش که در کناره بحر موقعیت دارد از مقابل سفارت آلمان عبور و به میدان تقسیم رسید.

بیانیه های اساسی را کارمندان شفاخانه ها که هم اکنون اعتصاب را ادامه میدهند و همچنان منسوبان (کسپر کمپیوتر) که از چندین هفته بدینسو در اعتصاب کاری بسر میبرند، ایراد کردند. برای نخستین بار اعلامیه مشترک اول می همه سندیکاها به زبان های ترکی و کردی خوانده شد. در لابلای این سند تضادهای درونی سندیکاها نیز روشن شد. بدین ترتیب در داخل این میدان در کنار سندیکاهای مترقی چون دی آی اس کی ویا کی ای اس کی، سندیکاهای مذهبی وابسته به دولت و نماینده گان کارگران نزدیک به حزب فاشیستی ام اچ پی نیز شرکت داشتند. یکی از سندیکاهای محافظه کار معلمان هنگامیکه اعلامیه اول می به زبان کردی بازخوانی میشد فضای تظاهر را با سوت زدنهای ممتد اخلاص میکردند.

البته در اعلامیه طور مکرر در مورد وضع نابسامان کار، بیکاری و سایر پرابلم های سیستم سرمایه داری تذکر بعمل آمده ولی در هر حال اعمال حکومت بر سر اقتدار ای کی پی در اعلامیه مورد بررسی قرار نگرفت و بدین ترتیب طور مستقیم بخاطر تعمیل سیاست نیولیبرال و خصوصی سازی سیستم اقتصادی و تحدید حقوق کارگران در ترکیه مسوول شناخته نشد.

با وجود این همه تضادها میتوان مشخص ساخت که درین نماد نظراکثریت تظاهر کننده گان متوجه متلاشی ساختن سیستم منفعت بری سرمایه داری بود و نه متوجه مسائلی که ما در آلمان در وجود تظاهرات سندیکاها ی آلمان با آن آشنا هستیم. بیاد باید داشت که این نماد یکی از پیروزیهای جنبش کارگری است که توانست حق تظاهرات و اجتماعات را در میدان تقسیم بدست آورد. در نتیجه یکی از برخوردهای خونین نیروهای متعلق به دولت اول می سال ۱۹۷۷ از خود ۳۴ کشته و صدها زخمی بجا گذاشت و ۳۰ سال تمام این میدان برای تظاهرات اول می مسدود گردیده بود. فقط از سه سال بدینسو سندیکاها موفق شدند تا از طریق وارد آوردن فشار سیاسی و مقاومت در برابر خود کامگیهای خیابانی پولیس، این میدان را در اختیار خویش در آورند و در نهایت این بار دوم است که روز مبارزه طبقه کارگردون کدام برخورد قابل تذکر درین میدان تجلیل میگردد.

بزرگترین دستاورد این گردهمایی به خوانش گرفتن لست کارگرانی بود که در میتنگهای اول می در سالهای ۱۹۷۷، ۱۹۸۹ و ۱۹۹۶ بوسیله پولیس بقتل رسیده بودند. بعد از خوانش هر نام همه ۳۰۰/۰۰۰ شرکت کننده به یکصدا میگفتند " بووردا " که معنی آن نزدیک است به " اودرمیان ماست ". این تعداد همچنان به یکصدا شعار میدادند « رهایی فردی وجود ندارد یا اینکه همه خود را نجات میدهیم و یا اینکه درین راه قربان میشویم! » که موجب حیرت رفقای آلمانی شان گردیده بود.

در پایان این گردهمایی باندهای معروف موزیک چون گروپ یوروم به هنرنمایی پرداختند. به تعقیب آن در استدیوم بیشککاش میتنگ کوتاه حزب کمونیست ترکیه برگزار گردید که حدود ۲۲/۰۰۰ در آن شرکت داشتند. تئورین نامدار کمونیست کمال اوکوویان درینجا انتقاد کرد که بخشی از سندیکاها تلاش میورزند تا از اهمیت سیاسی اول می بکاهند و آنرا به یک جشن بهاران مبدل سازند. موصوف خاطر نشان ساخت که اکنون از آنجائیکه میدان تقسیم در جنبش کارگری ترکیه نقش مرکزی را دارا بوده و دوباره بدست آمده است، ممکن نیست تا محتویات مواضع انقلابی اول می را نادیده گرفت و حکومت ای کی پی را غیر قابل انتقاد دانست.

همزمان با آنکه در استانبول از اول می تجلیل بعمل آمد، در سایر شهرهای بزرگ ترکیه نیز همه مظاهرات مبین آن بودند که : نیروهای مترقی اپوزیسیون ترکیه تشکل و گسترده گی مییابند و اینکه در انتخابات چه بوقوع خواهد پیوست، هنوز مورد سوال است.